

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 20/2021
19.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранке Дражић, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., кога заступа пуномоћник Дејан Спасојевић Иванчић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Новом Саду Ш-8 У 11168/18 од 26.11.2020. године, са противном странком Министарством правде Републике Србије, у предмету престанка дужности јавног извршитеља, у нејавној седници већа одржаној дана 19.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства правде Републике Србије број 740-08-00479/2012-22 од 21.05.2018. године, а ставом другим диспозитива одбијен његов захтев за накнаду трошкова управног спора. Решењем Министарства правде Републике Србије број 740-08-00479/2012-22 од 21.05.2018. године, ставом првим диспозитива, тужилац који је решењем Министарства правде број 740-08-00479/2012-22 од 09.05.2012. године именован за јавног извршитеља, за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду са седиштем у ..., разрешен је дужности јавног извршитеља од дана пријема овог решења, ставом другим диспозитива, одређено је да ће делатност јавног извршитеља наставити јавни извршитељ ББ именован решењем Министарства правде број 740-08-00411/2012-22 од 09.05.2012. године који привремено преузима послове док новоименовани јавни извршитељ не почне да ради и ставом трећим изреке, одређено да ће се решење објавити у "Службеном гласнику Републике Србије".

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом из свих законских разлога подносилац захтева у основи понавља наводе тужбе. Указује да је за јавног извршитеља именован 2012. године и да је у време именовања испуњавао све услове предвиђене Законом о извршењу и обезбеђењу који је тада био на снази. Истиче да су

новим Законом о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/2015, 106/2016-аут.тумачење и 113/2017-аут.тумачење), а на основу кога је донето оспорено решење којим је разрешен дужности јавног извршитеља, поред услова прописаних ранијим Законом о извршењу и обезбеђењу прописани нови услови за именовање јавних извршитеља и то положен правосудни испит, завршена почетна обука и најмање две године радног искуства на пословима правне струке после положеног правосудног испита. Указује да се ти услови по новом закону примењују не само на јавне извршитеље који се именују након његовог ступања на правну снагу већ ретроактивно и на јавне извршитеље именоване пре тога, што је, сматра, супротно Уставу Републике Србије који у члану 197. прописује забрану повратног дејства закона и других општих аката, осим у изузетним случајевима, под које никако не спадају услови за именовање јавних извршитеља. Истиче да је шест година обављао функцију јавног извршитеља на основу закона и решења Министарства правде, те да се ради о стеченом праву које се не може умањити нити укинути накнадним доношењем прописа. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине, а истиче и захтев за накнаду трошкова поступка на име састава захтева за преиспитивање судске одлуке.

Противна странка Министарство правде Републике Србије је у одговору на захтев остало при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложило да суд захтев као неоснован одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је по налажењу Управног суда одлучио тужени орган када је у поступку спроведеном без повреда правила поступка оспореним решењем од 21.05.2018. године разрешио тужиоца дужности јавног извршитеља од дана пријема тог решења. Ово стога што је у спроведеном поступку утврђено да тужилац нема положен правосудни испит, нити га је положио до законом утврђеног рока – 01.01.2018. године у смислу одредбе члана 548. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/2015, 106/2016-аут.тумачење и 113/2017-аут.тумачење), којим је, ставом 2. прописано да су извршитељи и заменици извршитеља који су именовани или буду именовани до 1. јула 2016. године дужни да положе правосудни испит до 1. јануара 2018. године, а ставом 3. да ће ако до 1. јануара 2018. године не положе правосудни испит, бити разрешени.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста правилна и на закону заснована, а да је Управни суд у побијаној пресуди дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд. Ово стога што из списка предмета произлази, а што се ни наводима захтева не оспорава, да подносилац захтева до 01.01.2018. године није положио правосудни испит и да је из тог разлога, оспореним решењем Министарства правде Републике Србије од 21.05.2018. године, разрешен дужности јавног извршитеља на основу члана 548. став 3. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/2015, 106/2016-аут.тумачење и 113/2017-аут.тумачење). Како је наведени Закон о извршењу и обезбеђењу у примени од 01.07.2016. године и био је на снази у време доношења оспореног решења, то је, и

по налажењу овог суда, тужени орган правилно тужиоца разрешио дужности јавног извршитеља.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, а који су истицани и у тужби, па налази да су неосновани због разлога наведених у образложењу побијане пресуде.

Околност да правосудни испит као услов за обављање делатности јавног извршитеља није био предвиђен законом на основу кога је подносилац захтева именован за извршитеља, не чини оспорено решење и побијану пресуду незаконитим, имајући у виду временско важење Закона о извршењу и обезбеђењу на основу којих су донети. С обзиром на то да су на јавне извршитеље законом пренета поједина јавна овлашћења са судова, законодавац је био овлашћен да законом на посебан начин уреди положај јавних извршитеља, односно услове и поступак за њихово именовање, услове за почетак обављања делатности и разлоге за њихово разрешење. Наводима из захтева који се односе на положен правосудни испит као нови услов за обављање делатности јавног извршитеља, у суштини се оспоравају постојећа законска решења па за њихову оцену може бити надлежан само Уставни суд у поступку оцене уставности закона.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

С обзиром на то да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредбе члана 165. став 1. а у вези са чланом 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 87/18) одбио захтев подносиоца за накнаду трошкова овог поступка, као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 19.02.2021. године, Узп 20/2021

Записничар,
Драгица Вранић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић